17/04/2019

“Αγαπώ το χριστό, αλλά δε θέλω να πάω στην Εκκλησία”

/ Ομογένεια

“Ο 8χρονος γιος μου κοντοστάθηκε στην είσοδο και χρειάστηκε λίγα δευτερόλεπτα για να περιεργαστεί τον χώρο γύρω του” γράφει η Θεοδώρα Μαΐου στο neoskosmos.com

“Δειλά-δειλά μου έσφιξε το χέρι και σιγοψιθύρισε: «Μαμά, δεν θέλω να πάω στην εκκλησία. Αγαπώ το Θεό και τον Χριστό, αλλά δεν θέλω να πάω» μου είπε και την ίδια στιγμή κρύφτηκε πίσω από τη φούστα μου, μάλλον από ντροπή που για πρώτη φορά στην ζωή του είχε βρει το θάρρος να ξεστομίσει την αλήθεια του”.

Η καρδιά μου πάγωσε. Δεν μπορούσα παρά να κατηγορήσω τον εαυτό μου για την επιφανειακή σχέση που, προφανώς, είχε αναπτύξει ο γιος μου με τα θεία, την ίδια στιγμή, μάλιστα, που η μεγαλύτερη κόρη μου ήταν πάντα πρόθυμη να με ακολουθήσει στην κυριακάτικη λειτουργία και να «εκτελέσει» τα θρησκευτικά της καθήκοντα.
Ξέρω ότι δεν είμαι μόνη. Ξέρω ότι υπάρχουν πολλοί γονείς της δικής μου γενιάς που αντιμετωπίζουν το ίδιο πρόβλημα με τα δικά τους παιδιά.

«Συνήθως, τα παιδιά εκείνα που με χαρά έρχονται στην εκκλησία, είναι παιδιά οικογενειών οι γονείς των οποίων μέσα από τη δική τους αφοσίωση και πίστη, κατορθώνουν να εμπνεύσουν και τα νεαρότερα μέλη των οικογενειών τους να συμμετέχουν ουσιαστικά σε αυτό που ονομάζουμε ορθοδοξία» εξηγεί ο πάτερ Μιχαήλ Ψαρομάτης, ο οποίος είναι ένας από τους νεότερους και πιο δραστήριους ιερείς της Αρχιεπισκοπής στη Νότια Αυστραλία.

«Το να πιέσουμε το παιδί να έρθει στην εκκλησία, σίγουρα δεν αποτελεί λύση, πόσο μάλλον κατάλληλη τακτική, αλλά, δυστυχώς, η πίεση αυτή έλαβε χώρα χρόνια πριν στους κόλπους των οικογενειών της πρώτης και της δεύτερης γενιάς Ελλήνων της Αυστραλίας, οι οποίοι είτε ανακάλυψαν την πίστη τους λίγο αργότερα είτε κατάφεραν μέσα από μελέτη να εξηγήσουν τα ερωτήματα εκείνα για την θρησκεία τους που οι γονείς τους δεν τους άφηναν περιθώρια να ανακαλύψουν».

Σύμφωνα με τον 34χρονο ιερέα, ο οποίος είναι γιος ενός από τους παλαιότερους ιερείς της Ελληνορθόδοξης Εκκλησίας στη Νότια Αυστραλία, πολλά παιδιά δεύτερης γενιάς βίωσαν μια λανθασμένη προσέγγιση απέναντι στη θρησκεία αφού οι γονείς τους, στην πλειοψηφία τους απλοί άνθρωποι χωρίς ιδιαίτερη μόρφωση, απαιτούσαν από τους ίδιους να αποδεχθούν αδιαμαρτύρητα ένα «δόγμα», χωρίς, όμως, να δίνουν τις κατάλληλες κατευθύνσεις και απαντήσεις, στα εύλογα ερωτήματα που γεννά ο ανθρώπινος νους όσον αφορά το μυστήριο της Ορθοδοξίας.

«Η φράση “Πίστευε και μην ρωτάς” λειτούργησε τραυματικά σε αυτή την γενιά, η οποία με τη σειρά της τώρα παλεύει να αποδεχθεί, να υιοθετήσει και να μεταλαμπαδεύσει στα δικά της παιδιά τις πραγματικές πληροφορίες μιας πίστης που η ίδια δεν διδάχθηκε» εξηγεί ο πάτερ Μιχαήλ, ο οποίος καλεί τους νέους γονείς να μελετήσουν από την αρχή τη θρησκεία έτσι ώστε να μπορέσουν μέσα από την δική τους ενημέρωση και σωστή αντίληψη να την εξηγήσουν στα παιδιά τους.

«Δεν μπορούμε να πιέσουμε ένα παιδί αλλά μπορούμε να το εμπνεύσουμε να πιστέψει μέσα από το δικό μας παράδειγμα και τρόπο ζωής, ο οποίος αγκαλιάζει τη θρησκεία και τη χριστιανοσύνη, ουσιαστικά, όχι μόνο με την παρουσία μας στην κυριακάτικη λειτουργία αλλά με την ενεργό συμμετοχή στην εκκλησία και την κοινωνία της» λέει.

Στην πραγματικότητα, όμως, πόσοι από εμάς επιθυμούμε να γίνουν τα παιδιά μας «καλοί χριστιανοί» και πόσοι είμαστε, άραγε, διατεθειμένοι να πράξουμε

αναλόγως και να υιοθετήσουμε έναν πολύ πιο «θρησκευόμενο» τρόπο ζωής;

Μπορούμε, τελικά, να λεγόμαστε χριστιανοί ορθόδοξοι με το να καθόμαστε απλά ήσυχοι μια-δυο ώρες στην εκκλησία πού και πού κάποια Κυριακή;

«Πρέπει να αποφασίσουμε να επιλέξουμε τον Ιησού και μετέπειτα φυσικά να υιοθετήσουμε έναν τρόπο ζωής που συνάδει και ενισχύει αυτή μας την απόφαση.
«Οι γονείς και μετέπειτα τα παιδιά καλούνται να συμμετέχουν ενεργά στους κόλπους της Εκκλησίας, και συνειδητά σαν μια οικογένεια να συμμετέχουν σε δραστηριότητες όπως σεμινάρια, μελέτες της Βίβλου, κατηχητικό και εκδρομές ώστε να υπάρχει συστηματικά μια βαθιά και ουσιαστική επαφή με την θρησκεία, όχι σποραδική και επιφανειακή».

Η θρησκεία απαιτεί αφοσίωση, χρόνο, προσπάθεια και μετριοπάθεια. Η θρησκεία για όσους ασχολούνται ουσιαστικά προσφέρει απαντήσεις, γαλήνη και αγαλλίαση.

Παρ’ όλα αυτά, τα τελευταία στατιστικά στοιχεία της Census κάνουν λόγο για σημαντική μείωση των πιστών στους κόλπους της ορθοδοξίας. Η κρίση της πίστης μας και η πτώση του αριθμού των Αυστραλών πολιτών που αποδίδουν στον εαυτό τους τον χαρακτηρισμό «χριστιανός» είναι ένα αδιαμφισβήτητο γεγονός.

«Εδώ είναι, επίσης, υποχρέωση της Εκκλησίας και του κλήρου να έρθει πιο κοντά στην νεολαία και να παραμείνει μέσα από εκπαιδευτικά προγράμματα, ηλεκτρονικές και διαδικτυακές εφαρμογές, μοντέρνες τεχνολογίες, συνεχείς ανοικτές συζητήσεις και αναλύσεις, σεμινάρια live στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, ανοικτή και «σχετική» ανταποκρινόμενη έτσι στα «σημεία των καιρών», που απαιτούν διαφορετική προσέγγιση από την παραδοσιακή έννοια της διδασκαλίας όπως την γνωρίζαμε» παραδέχεται ο πάτερ Μιχαήλ ο οποίος αποκαλύπτει πως μόλις πριν λίγες ημέρες μια από τις ανοικτές συζητήσεις της νεολαίας της Νότιας Αυστραλίας είχε ως αποτέλεσμα το 90% των συμμετεχόντων να αλλάξουν άποψη αναφορικά με την ιδέα του μυστηρίου της εξομολόγησης.

«Εμείς είμαστε εδώ για να κάνουμε το καλό και η αγκαλιά μας είναι πάντα ανοικτοί απέναντι στους νέους, στις ερωτήσεις, στους προβληματισμούς τους και στις ευφυείς προτάσεις τους μέσα από τις οποίες κατορθώνουμε και εμείς οι ίδιοι να μαθαίνουμε και να ερχόμαστε πιο κοντά στο μέλλον μας, στα παιδιά μας» καταλήγει ο πατέρας Μιχαήλ.